

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/173/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5825200857
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Šulek
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5825200857.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Šuleka a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Jany Vargovej, v spore žalobcu: A. car paint s. r. o., so sídlom Ulica Nižný koniec 1423/42, Zákamenné, IČO: 56 035 560, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Brož, s.r.o., so sídlom A. Bernoláka 1400/7, Ružomberok, IČO: 52 959 601, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Viena Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpený: JUDr. Baltazár Mucska, advokát, so sídlom Vajnorská 55, Bratislava, v konaní o zaplatenie 359,17 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, č.k. 13C/25/2025-101 zo dňa 19.08.2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému právo na náhradu dôvodne vynaložených trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 359,17 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7,65 % ročne zo sumy 359,17 eur od 30.03.2025 do zaplatenia, úhradu nákladov za vypracovanie znaleckého posudku vo výške 160 eur, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1

Súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav. Dňa 09.10.2024 došlo ku škodovej udalosti na motorovom vozidle značky VW TOURAN, EČV: B. vlastníkom, ktorého bol C. D., bytom E. XXXX/X, XXXXX F.. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovaného. Poškodený si nechala motorové vozidlo opraviť u žalobcu, ktorý prevádzkuje autoservis D. A.. Z faktúry č. 20240130 vystavenej dňa 08.11.2024, splatnej dňa 22.11.2024 súd prvej inštancie zistil, že žalobca vyfakturoval C. D. opravu motorového vozidla VW TOURAN, EČV: B. za celkovú sumu 1 056,30 eur s DPH. Kalkulácia opravy motorového vozidla mala byť vykonaná v systéme GT Motive. Z priloženej kalkulácie, ktorá je súčasťou aj znaleckého posudku (č.l. 19 spisu) je zrejmé, že cena normohodín práce predstavovala sumu 50 eur/hod. a bola použitá lakovacia konštanta 130%. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 22.03.2025 uzavretej medzi C. D., bytom E. XXXX/X, XXXXX F. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom súd zistil, že jej predmetom bola peňažná pohľadávka na náhradu škody vzniknutej dňa 09.10.2024 na poškodenom motorovom vozidle ev. č. B. v sume 359,17 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi výškou faktúry za opravu poškodeného motorového vozidla č. faktúry 20240130 vo výške 1056,20 eur a výplatom plnenia uskutočnenou poisťovňou 697,03 eur. Poistná udalosť je evidovaná v poisťovni pod č. pu: 9572866863. V zmysle Čl. III. bola pohľadávka

postúpená odplatne v sume 697,03 eur, ktorá mala byť vyplatená postupcovi pri podpise zmluvy v hotovosti. Z oznámenia žalovaného o poistnom plnení zo dňa 14.03.2025 súd zistil, že žalovaný oznámil žalobcovi, že dňa 14.03.2025 ukončil šetrenie poistnej udalosti č. 9572866863, kedy bolo žalobcovi poskytnuté plnenie v sume 697,03 eur. Pri výpočte poistného plnenia boli do nákladov na opravu vozidla priznané primerané náklady na cenu práce pre neautorizovaný servis vo výške 21 eur bez DPH/hod, ktoré zodpovedajú priemernej sadzbe normohodiny práce neautorizovaných servisov v danom regióne a čase. Do poistného plnenia boli priznané primerané náklady na lakovací materiál vypočítané v kalkulačnom programe (výška lakovacej konštanty 100%). Výpočet poistného plnenia vykonaný v súlade so zápisom o poškodení vozidla a kontrolnej kalkulácie poisťovne vyhotovenej v súlade so zdokumentovaným poškodením vozidla. Poistné plnenie v sume 697,03 eur bolo poukázané na účet žalobcu. Zo znaleckého posudku č. 25/2025 vypracovaného dňa 05.03.2025 znalcom z odboru doprava cestná, odvetvie technický stav cestných vozidiel, nehody v cestnej doprave, ohľad hodnoty cestných vozidiel G. C. H. súd prvej inštancie zistil, že jeho predmetom bol výpočet výšky škody na vozidle VW TOURAN, EČV: B. v zmysle vyhlášky č. 492/2004 Z. z., ku dňu poistnej udalosti 09.10.2024, kedy znalec stanovil výšku škody 1 344 eur. Z bodu 2.9 znaleckého posudku vyplýva, že znalec postupoval pri výpočte z listu firmy Kooperativa a firmy A., kde výpočet poškodenia bol pri kalkuláciách nezahodný. Rozdiel bol podľa znalca v cene práce, kde výpočet žalovaného bol podhodnotený z dôvodu bezdôvodnej úpravy normohodiny na sumu 20 eur bez DPH za 1 hodinu, cenník značkového servisu v danom regióne VW je 88,80 eur s DPH za 1 hodinu. Znalec pri kalkulácii nákladov na opravu v systéme DAT vychádzal z ceny práce 72,19 eur bez DPH za 1 hodinu a lakovacej konštanty 120%.

1.2

Súd prvej inštancie pripojil do konania zápisnice z pojednávania v konaniach vedených na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 5C/24/2024 (č.l. 94 spisu) a sp. zn. 15C/45/2024 (č.l. 96 spisu). Predmetné konania sa týkajú tých istých strán sporu a rovnakého skutkového stavu, kedy na pojednávaniach bol vypočítaný znalec G. C. H. k znaleckým posudkom týkajúcim sa výšky náhrady škody na motorových vozidlách. V daných konaniach rovnako ako v tomto konaní žalovaný namietal cenu normohodiny práce a metodiku lakovania, ktorú znalec použil v znaleckých posudkoch. Znalec v oboch konaniach zhodne zotrval na záveroch znaleckých posudkov, kedy uviedol, že pri ich vyhotovení postupoval v zmysle Vyhlášky č. 492/2004 z 23.08.2004, právnych predpisov a z obvyklej ceny na trhu najbližšieho značkového autoservisu. Pokiaľ ide o použitie lakovacej konštanty, poukázal na to, že už dlhodobo - najmenej posledných 15-20 rokov sa používa lakovacia konštantá v rozmedzí 120 - 130%, ktorá zohľadňuje vyššie náklady na lakýrnický materiál ako aj náročnejší technologický postup. Autorizované servisy používajú konštantu od 130-140%. Znalec poukázal na to, že žalobca používa vysoko kvalitný lakovací materiál, teda použitie 120% lakovacej konštanty je oprávnené. Znalec zotrval aj na použití metodiky lakovania K1G namiesto K1N. Podľa znalca žalovaný ako poisťovňa preferuje, aby autoservisy používali prefabrikovaný diel, ktorý by len natreli farbou a lakom, čo je najlacnejší spôsob vykonania opravy dielom, nie však kvalitným. Žalobca vykonal opravu, keď náhradný diel bol dovezený v surovom stave, t.j. nastriekaný len základnú farbu, pričom takýto diel je potrebné prebrúsiť a vytmeľovať a až následne naniesť farbu a lak, aby diel bol funkčný a aby oprava bola vykonaná kvalitne bez viditeľných nerovností nástreku farbou (stekajúca farba alebo nerovností z výroby). Určenie výšky normohodiny znalec vykonal v programe Systém DAT, pričom vychádzal s cenníka prác najbližšieho autorizovaného servisu. Žalovaný určil normohodinu 21 eur bez DPH čo je podľa znalca veľmi málo v porovnaní s cenou značkového servisu. Znalec podotkol, že neznačkové servisy majú v regióne rôzne ceny, dokonca aj ten istý servis účtuje rôzne normohodiny podľa druhu poisťovne. Súd prvej inštancie poukázal na to, že právny zástupca žalovaného nesúhlasil s tým, aby boli oboznámené výpovede znalca, na ktorý nesúhlas súd nemal dôvod prihliadať, pričom žalovaný výsluch znalca nenavrhol a považoval ho za bezpredmetný (oznámenie súdu o vykonaní dôkazu č.l. 79 spisu). Žalovaný tak mal do vykonania pojednávania dostatok času na to, aby relevantným spôsobom vyvrátil tvrdenia znalca, o ktorých mal vedomosť z konaní sp. zn. 5C/24/2024 a sp. zn. 15C/45/2024, resp. aby trval na jeho výsluchu, čo sa však nestalo.

1.3

Žalovaný predložil faktúru č. 2024002 zo dňa 25.01.2024, z ktorej súd zistil, že I. J. B., K. XXX/X, L. účtoval za vykonané práce na motorovo vozidle I. L. sumu 20 eur/hod. bez DPH, rovnako ako aj I. M., N. D. XX/XX, K. vo faktúre č. 2023/36 zo dňa 14.12.2023 za opravu motorového vozidla Škoda Octavia. C. D. B., F. H. XXX/X, D. v zmysle faktúry č. 23VF00345 zo dňa 11.12.2023 účtoval cenu práce za opravu vozidla Citroen Space Tourer sumu 25 eur/hod. bez DPH a autoservis B. O. AUTOSERVIS, Trstená dňa 13.01.2024 faktúrou č. FA20240002 vyúčtoval zákazníkovi za vykonané práce na motorovom vozidle

Szuki Swift sumu 16,50 eur/hod. bez DPH. Z výpisu zo systému žalovaného týkajúceho sa zmluvných, neautorizovaných servisov v danom regióne vyplýva, že výška normohodiny práce bola dohodnutá sumou od 25 eur bez DPH do 28,50 eur bez DPH za 1 hodinu.

1.4

Právne vec posúdil podľa § 427 ods. 1, § 428, § 442 ods. 1, § 822, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a podľa § 4 ods. 1 a 2 písm. b), § 11 ods. 7, § 15 ods. 1, zákona č. 381/2001 Z.z.

1.5

Súd prvej inštancie sa v konaní zaoberal námietskou miestnej nepríslušnosti. Konštatoval, že žalobcom uplatnený nárok má pôvod v škodovej udalosti, pri ktorej je náhrada škody uplatňovaná ako plnenie z poisťovnej zmluvy uzavretej medzi držiteľom vozidla, ktorým bola spôsobená škoda a poisťovateľom. Elementárnym účinkom postúpenia pohľadávky je singulárna sukcesia postupníka do subjektívnych práv, ktoré sú predmetom postúpenia a viažu sa na pohľadávku. Pokiaľ bola na žalobcu postúpená pohľadávka, jej povaha sa postúpením nezmenila, stále má základ v nároku na náhradu škody, ktorá škoda vznikla právnomu predchodcovi žalobcu. V zmysle § 19 písm. b) CSP je na konanie popri všeobecnom súde žalovaného príslušný súd, v ktorého obvode nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. V prejednávanej veci došlo ku škodovej udalosti v okrese Námestovo, a preto bolo na žalobcu aby sa rozhodol, či bude nárok uplatňovať na všeobecnom súde žalovaného (ust. § 13 CSP) alebo na osobitne miestne príslušnom súde (ust. § 19 CSP). Ustanovenie § 19 písm. b) CSP, nerozlišuje, tak ako to dôvodí žalovaný, postavenie slabšej strany, resp. okolností, na základe ktorých by nebolo možné použiť uvedené ustanovenie. Dospel k záveru, že ak žalobca podal žalobu na Okresný súd Námestovo, teda na súde, v ktorého obvode došlo ku škodovej udalosti, je tamojší súd oprávnený konať a rozhodovať vo veci.

1.6

Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní bolo preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že dňa 09.10.2024 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle VW TOURAN, EČV: B. prevádzkou motorového vozidla, ktorého vlastník mal v čase vzniku škodovej udalosti so žalovaným uzatvorenú poisťovnú zmluvu, predmetom ktorej bolo poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z.. Rovnako nebola medzi stranami sporná skutočnosť, že vlastník motorového vozidla C. D. nechal motorové vozidlo opraviť v autoservise žalobcu, kedy v zmysle faktúry č. 20240130 predstavovala oprava sumu 1 056,20 eur a že žalovaný vyplatil žalobcovi poistné plnenie v sume 697,03 eur. Žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady sumy 359,17 eur s príslušenstvom rovnajúcej sa rozdielu medzi sumou opravy vyfakturovanou žalobcom a výškou poistného plnenia priznanou žalovaným. Aktívnu legitímáciu žalobcu v konaní mal súd preukázanú zo Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 22.03.2025, ktorou zmluvou C. D. postúpil na žalobcu pohľadávku na náhradu škody v sume 359,17 eur. Žalobca sa v konaní domáhal náhrady škody v zmysle § 427 Občianskeho zákonníka pozostávajúcej z neuhradenia nákladov súvisiacich s opravou motorového vozidla. Predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle § 427 Občianskeho zákonníka je kumulatívne splnenie nasledujúcich podmienok: a) udalosť vyvolaná osobitnou povahou dopravného prostriedku (resp. dopravy), b) vznik škody a c) vzťah príčinnej súvislosti medzi danou udalosťou a vznikom škody. S poukazom na okolnosti, za ktorých došlo ku škode mal súd preukázané splnenie všetkých uvedených atribútov. V prípade § 427 Občianskeho zákonníka sa jedná o objektívnu zodpovednosť, kedy sa na jej vznik nevyžaduje zavinenie ani protiprávne konanie. Zodpovednosti za túto škodu sa podľa § 428 Občianskeho zákonníka nemožno zbaviť. Škodou je z teoreticko-právneho hľadiska nutné rozumieť ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére, poškodeného a ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi ako všeobecným ekvivalentom. Súdna prax je ustálená v závere, že zásadne prichádzajú do úvahy dva spôsoby určenia výšky peňažnej náhrady za škodu spôsobenej na veci. Buď porovnanie ceny obvyklej, akú mala vec pred poškodením, s obvyklou cenou po poškodení, alebo náhrada nákladov potrebných k tomu, aby si poškodený uviedol vec do pôvodného stavu pred poškodením. Žalovaný počas celého konania zotrval na tom, že poistné plnenie poskytol v zmysle kontrolnej kalkulácie, teda v rozsahu účelne vynaložených nákladov, kedy krátil cenu normohodín práce z 50 eur na 21 eur/hod bez DPH. Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, nakoľko na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že takéto krátenie nebolo dôvodné. Pokiaľ žalovaný v konaní namietal hodnotu ceny práce žalobcu, ktorú považoval za neprímeranú, súd uvádza, že zo žiadneho zákona, vyhlášky alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu nevyplýva výška, v akej by sa mali účtovať práce či už v autorizovanom alebo neautorizovanom autoservise. Výška ceny práce sa odvíja od aktuálnych okolností na trhu, pričom je ovplyvnená dopytom a ponukou v danom odvetví.

V konaní nie je sporným, že žalobca je osobou, ktorá vykonáva činnosť, predmetom ktorej je oprava cestných motorových vozidiel, pričom sa priamo špecializuje na poskytnutie lakovacích prác. Jedná sa pritom o činnosť, ktorú neposkytuje každý servis, čo ovplyvňuje aj výšku ceny práce. Pokiaľ sa teda poškodený rozhodol nechať poškodené motorové vozidlo opraviť v neautorizovanom servise, žiadnym spôsobom ho to nediskvalifikuje z možnosti preplatenia normohodiny práce účtovanej týmto autoservisom, nakoľko mu majú byť preplatené len účelne vynaložené náklady súvisiace s opravou motorového vozidla. O to viac, ak k poškodeniu vozidla nedošlo jeho zavinením, ale zavinením škodcu, ktorý mal uzatvorené zmluvné poistenie so žalovaným. Nebolo tak povinnosťou poškodeného zisťovať aktuálnu cenu práce v jednotlivých autoservisoch a motorové vozidlo si nechať opraviť v autoservise, ktorý ponúka najnižšiu cenu v danom regióne, resp. zisťovať, ktorý autoservis je zmluvným autoservisom žalovaného. Žalovaný pritom žiadnym relevantným spôsobom neuviedol, prečo krátil cenu prác na 21 eur/hod., resp. prečo by si žalobca nemohol uplatniť vyššiu cenu práce aké iné autoservisy v regióne, resp. rovnakú ako autorizovaný autoservis. Pokiaľ žalovaný predložil súdu faktúry neautorizovaných servisov, v rámci ktorých si autoservisy účtovali cenu prác v rozmedzí od 16,50 do 25 eur/hod. bez DPH, z týchto nie je zrejmý rozsah poškodenia motorových vozidiel a na to nadväzujúce práce, ktoré bolo potrebné vykonať na opravu vozidla. Zároveň sa jedná o iné typy motorových vozidiel, ako to, ktoré je predmetom tohto sporu, čo rovnako podľa súdu môže ovplyvňovať cenu práce, čo je zrejme aj u autorizovaných autoservisoch, kedy je cena práce stanovená rozlične napr. pri motorovom vozidle značky BMW a Renault. Rovnako odôvodnenosť krátenia ceny prác nevyplýva ani zo skutočností, že žalovaný má s autoservismi, s ktorými je v zmluvnom vzťahu účtovanú cenu prác v rozmedzí od 25 do 28,5 eur/hod., nakoľko sa jedná o cenu práce, ktorú daný autoservis akceptoval, teda o dohodu medzi žalovaným a autoservisom, ktorá nie je záväzná pre žalobcu. Aj z predmetného pritom vyplýva neprimerané krátenie ceny práce zo strany žalovaného na 21 eur/hod. Uvedené však nič nemení na tom, že žalovaný je povinný vyplatiť poškodenému poistné plnenie vo výške účelne vynaložených nákladov, pričom žalovaný v konaní nenamietal počet normohodín, ani zle vykonanú prácu. Neúčelnosť odvodzoval výlučne od výšky ceny normohodiny práce. Náklady, ktoré bolo potrebné vynaložiť na opravu motorového vozidla súd preto nevzhladol ako neúčelné, nakoľko tieto by bolo potrebné v rovnakom rozsahu vynaložiť v ktoromkoľvek autoservise, teda bez ohľadu na to, či sa jedná o autorizovaný alebo neautorizovaný autoservis.

1.7

Súd prvej inštancie konštatoval, že účelnosť vynaložených nákladov na opravu motorového vozidla VW TOURAN, EČV: B. vyplýva aj zo znaleckého posudku č. 24/2024 vypracovaného znalcom z odboru doprava cestná, odvetvie technický stav cestných vozidiel, nehody v cestnej doprave, odhad hodnoty cestných vozidiel G. C. H., ktorý ku dňu poistnej udalosti stanovil výšku škody na vozidle v sumu 1 344 eur, teda vo vyššej sume ako bola fakturovaná žalobcom. Napriek tomu, že žalovaný namietal nesprávny postup znalca pri vypracovaní znaleckého posudku, o uvedenom súdu nepredložil žiadne dôkazy. V tejto súvislosti súd poukazuje na tú skutočnosť, že vyhláška MS SR č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnote majetku v prílohe č. 6 bod C ods. 5 síce uvádza, že v prípadoch, keď opravu poškodenia vozidla nevykonala autorizovaná opravovňa (dielňa), resp. neboli dodržané postupy predpísané výrobcom vozidla, znalec sám, na základe zisteného skutočného stavu určí TH opravovanej skupiny, nie je tam však uvedené, z čoho by mal vychádzať, teda či z cien autorizovaných alebo neautorizovaných servisov. Zároveň v bode 2.2 Náklady na opravárske práce, podľa ktorého bodu mal podľa žalovaného znalec postupovať, sa uvádza, že pri výpočte výšky škody znalec zohľadňuje hodinové sadzby opravovní oprávnených výrobcom vozidla v danom regióne. Súd má za to, že slovné spojenie „opravní oprávnených výrobcom vozidla“ neznamená akýkoľvek autoservis, ale len autorizovaný, nakoľko tento funguje v distribučnej sústave zriadenej dodávateľom vozidla. Znalec tak podľa názoru súdu nepochybil, ak pri výpočte ceny normohodiny práce vychádzal z najbližšieho autorizovaného servisu, ktorým je Todos Žilina (č.l. 18 spisu), kedy v čase vypracovania znaleckého posudku predstavovala cena mechanických a lakovníckych prác na motorovom vozidle VW TOURAN sumu 88,80 eur/hod s DPH. Znalec pritom v znaleckom posudku vychádzal z vyššej ceny normohodín práce ako si v rámci kalkulácie gť motive účtoval žalobca. Pokiaľ žalovaný poukazoval na kontrolnú kalkuláciu, predmetná kalkulácia nebola súdu predložená a preto súd prvej inštancie nevedel posúdiť, aké hodnoty boli do kalkulácie zadané a či tieto zodpovedajú pracovným operáciám, metódam a normočasom, ktoré boli žalobcom vynaložené na opravu. Žalovaný namietal aj tú skutočnosť, že znalec nekriticky prevzal rozsah stanovený žalobcom. Súd nevzhladol uvedenú námietku za dôvodnú, nakoľko zo znaleckého posudku vyplýva, že znalec prihliadal nielen na kalkuláciu žalobcu, ale aj kalkulácie nákladov na opravu rozpočtom vykonanú žalovaným a zápisu o poškodení motorového vozidla (č.l.

12 a 13 spisu). Nedôvodnou bola i námietka žalovaného týkajúca sa absencie náležitostí znaleckého posudku v zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 382/2004 Z. z., nakoľko žalobca v konaní predložil písomný znalecký posudok a nie znalecký posudok v elektronickej podobe. V zmysle § 17 ods. 2 predmetného zákona jednotlivé strany znaleckého posudku podaného v listinnej podobe musia byť očíslované, zviazané a zošité šnúrou. Voľné konce šnúry sa prekryjú nálepkou, ktorú znalec opatrí odtlačkom svojej úradnej pečiatky. Povinnosť očíslovať jednotlivé strany sa nedotýka príloh znaleckého posudku. Znalecký posudok predložený žalovaným uvedené atribúty spĺňa, a preto nie je dôvod na to, aby súd na znalecký posudok nemohol prihliadať. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade nebolo na mieste, aby žalovaný krátil cenu normohodiny práce a výšku lakovacej konštanty, ktorých odôvodnenosť súd mal preukázanú znaleckým posudkom. V konaní nebol zo strany žalovaného predložený dôkaz, ktorý by spochybnil účelnosť vykonanej opravy, resp. jej rozsah, výšku lakovacej konštanty a teda aj samotné závery znaleckého posudku. Súd preto nemal preukázané ani tvrdenia žalovaného ohľadne prípadného ovplyvňovania výšky škody zo strany žalobcu z dôvodu postúpenia pohľadávky a jej následného vymáhania od žalovaného. Náklady na opravu motorového vozidla boli podľa súdu vynaložené účelne a zodpovedajú sume 1 056,20 eur uvedenej vo faktúre č. 20240130 zo dňa 08.11.2024. Čo sa týka námietky žalovaného ohľadne faktúry, ktorá podľa neho nespĺňala náležitosti, súd prvej inštancie poukázal na to, že vo faktúre sú riadne uvedené všetky potrebné údaje k tomu, aby táto predstavovala riadny účtovný doklad, pričom skutočnosť, že v nej nie sú rozpísané jednotlivé úkony nespôsobuje jej neplatnosť. Napokon žalovaný aj na základe predmetnej faktúry pristúpil k poskytnutiu poistného plnenia. Vzhľadom na vyššie uvedené, kedy súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na úhradu všetkých účelne vynaložených nákladov za opravu motorového vozidla, teda aj sumy 359,17 eur, o ktorú sumu žalovaný krátil poistné plnenie, žalobe ako skutkovo a právne dôvodnej vyhovel. Vzhľadom na skutočnosť, že žaloba bola podaná dôvodne, súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 7,65 % ročne zo sumy 359,17 eur od 30.03.2025 do zaplatenia. Ďalej súd prvej inštancie žalobcovi priznal aj nárok na úhradu nákladov súvisiacich s vypracovaním znaleckého posudku v sume 160 eur. O trovách konania rozhodol súd v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj len „CSP“) tak, že ich priznal úspešnému žalobcovi voči neúspešnému žalovanému.

2.

Proti rozsudku prvoinstančného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Rozsudok súdu prvej inštancie žiadal zmeniť tak, že odvolací súd žalobu zamietne. Mal za to, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

2.1

Žalovaný nesúhlasil so závermi prvostupňového súdu, uvádzanými v odôvodnení napadaného rozsudku. Odôvodnenie rozsudku označil za nepresvedčivé, kedy sa v ňom konajúci súd nedokázal vysporiadať so všetkými námietkami a argumentáciou žalovaného. Namietal, že súd prvej inštancie akceptoval vyjadrenia a dôkazy žalobcu bez toho, aby ich konfrontoval s argumentami žalovaného. Žalovaný namietal nesprávne posúdenie miestnej príslušnosti s tým, že žalobca nepreukázal, v ktorom konkrétnom mieste mala vzniknúť škodová udalosť. Žalovaný namietal postup konajúceho súdu, kedy do konania pripojil zápisnice z iných konaní, a to konkrétne z konania vedeného na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 5C/24/2025 a 15C/45/2024. Konajúci súd zároveň odignoroval námietku žalovaného, kedy bolo uvádzané, že nemožno na predložený znalecký posudok prihliadať, nakoľko pri predložení tohto dôkazného prostriedku neboli splnené náležitosti predpísané zákonom č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a to konkrétne § 17 ods. 3, podľa ktorého sa vyžaduje, aby predkladaný znalecký posudok bol opatrený kvalifikovaným elektronickým podpisom alebo kvalifikovanou elektronickou pečaťou, čo je zrejmé, že absentuje.

2.2

Uviedol, že pre náhradu škody zo systému povinného zmluvného poistenia je podstatná obvyklosť, pričom poisťovňa z povinného zmluvného poistenia neuhrádza sumu za opravu v absolútne nelimitovanej výške, ktorú si žalobca určuje sám a týmto limitom je práve obvyklosť ceny opravy v zmysle postupov výpočtu poistného plnenia v kontexte príslušných ustanovení vyhlášky. Poukázal na to, že v posudzovanom prípade bola hlavným východiskom otázka výšky škody, teda vo vzťahu k nákladom na opravu poškodeného motorového vozidla účtovaných žalobcom to bola otázka adekvátnosti, odôvodnenosti a obvyklosti týchto nákladov v porovnaní s inými opravcami v danom

mieste a čase. Žalovaný mal za to, že posúdenie týchto právne relevantných skutočností v odvolaní napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie absentuje. Uviedol, že on žalobcom uplatnený nárok poprel, pričom predložil súdu relevantné dôkazy o tom, že obvyklá cena za opravu motorového vozidla bola v čase a mieste rozhodnom pre posúdenie veci rádovo nižšia, čím poprel skutkové tvrdenia žalobcu o primeranosti (obvyklosti) nákladov na opravu. Podľa žalovaného žalobca síce v konaní predložil znalecký posudok, ktorý má povahu dôkazného prostriedku, avšak v pomere k ostatným druhom dôkazov nemá privilegované či nadradené postavenie, pričom žalovaný zdôraznil, že znalecký posudok nezodpovedá ani spornú otázku, keďže neodpovedá priamo na otázku primeranosti účtovanej výšky normohodiny v kontexte iných opravcov v danom mieste a čase, ale vychádza len z ceny autorizovaného opravcu, pričom nebolo sporné, že opravca autorizovaným opravcom nie je. Mal za to, že znalec tak odvodzoval primeranosť nákladov od odlišného druhu servisu, ktorý nie je porovnateľný so servisom, ktorý opravy realizoval. Podľa žalovaného sa konajúci súd nesprávne vysporiadal s jeho námietkami k relevantnosti záverov predloženého znaleckého posudku, pričom mal za to, že znalec pri vypracovaní znaleckého posudku neprihliadol ku všetkým skutočnostiam vyplývajúcim zo skutočného skutkového stavu veci. Uviedol, že on nerozlišuje servisy na autorizované a neautorizované s ohľadom na kvalitu práce ale výlučne len na základe porovnateľnosti ceny za normohodinu a znalec vo svojom posudku nevychádzal z priemernej ceny práce na trhu, keďže znalec použil jedinú vzorku na pomery daného regiónu a času s cenou neprímerane vysokou. Podľa žalovaného žalobca obvyklosť účtovanej ceny práce nepreukázal, a teda že by žalobcom účtovaná cena za normohodinu práce spadala do cenového rozpätia priemernej ceny práce na relevantnom trhu v danom čase. Poukázal na to, že súd nie je oprávnený nahrádzať vlastnou úvahou odpovede týkajúce sa skutočností, ktoré žalobca nepreukazuje a takýto postup súdu je podľa názoru žalovaného v rozpore s kontradiktórnosťou konania a zásadným zásahom súdu do rovnováhy strán sporu. Uviedol, že niekedy ani znalecký posudok nepomôže jednoznačne vyriešiť spornú otázku, a to najmä ak je samotná otázka aj položená, pričom v niektorých prípadoch je správna odpoveď v rámci určitého hodnotového spektra a v týchto prípadoch je na súde, aby skutkový stav sám ustálil a vyhodnotil všetky vykonané dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti. Podľa žalovaného súd prvej inštancie napriek tomu pri rozhodovaní vo veci vychádzal zo záverov znaleckého posudku, ktorý nie je úplný vo vzťahu k skutkovému stavu veci a jeho závery sú nesúladné s ostatnými dôkaznými prostriedkami predloženými v konaní.

2.3

Žalovaný poukázal na závery vyplývajúce z rozsudku Mestského súdu Bratislava III pod sp. zn. B1-36Cb/43/2022 zo dňa 12.11.2024, ako aj rozsudku Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. B1-20C/12/2021 zo dňa 21.03.2024. Poukázal na to, že z predložených faktúr za opravu motorových vozidiel iných neautorizovaných servisov je zrejmé, že žalobcom účtovaná cena práce za jednu hodinu je neprímeraná, nakoľko si iní opravcovia v danom regióne a čase účtovali sumu od 16,50 Eur do 25,- Eur a žalobcom určovaná cena vyvolala dôvodnú pochybnosť o obvyklosti primeranej ceny. Mal za to, že on týmto preukázal, že v rozhodnom čase sa primeraná cena práce pohybovala v priestore 20 Eur za hodinu práce bez DPH, pričom namietal, že konajúci súd sa touto skutočnosťou vôbec nezaoberal a nekriticky prevzal tvrdenia žalobcu a závery znaleckého posudku, ktoré odkazujú na vyššiu účtovanú sumu za opravu motorového vozidla. Podľa žalovaného konanie žalobcu spĺňa znaky parazitovania na systéme povinného zmluvného poistenia, kedy sa žalobca spolieha, že si môže fakturovať akúkoľvek sumu, nakoľko žalovaný v postavení poisťovne predstavuje ekonomicky stabilný subjekt na trhu, pričom tejto skutočnosti podľa žalovaného nasvedčuje aj to, že na vystavenej faktúre za opravu poškodeného motorového vozidla žalobca ako spoločník a konateľ opravcu neuvádza jednotkovú hodinovú sadzbu za vykonanú prácu ale iba výslednú sumu a ani rozpis jednotlivých úkonov, čo je už samo o sebe prinajmenšom podozrivé.

2.4

Žalovaný sa nestotožnil s argumentáciou súdu obsiahnutou v bode 35. napadnutého rozsudku, pričom nepopiera existenciu vystavenej faktúry, ktorej súčasťou je vyúčtovaný poplatok za vypracovanie znaleckého posudku, avšak poukázal na to, že žalobca v rámci danej faktúry nepredložil žiaden relevantný dôkazný prostriedok, ktorý by dokazoval, že žalobca uhradil sumu vo výške 160,- Eur za vypracovanie znaleckého posudku, a že faktúra č. 2025035 by preukazovala, že sa vzťahuje na tento konkrétny znalecký posudok. Žalovaný mal potom za to, že žalobcovi s uplatnením nároku v tomto konaní nevznikli tieto tvrdené náklady za vypracovanie znaleckého posudku a uvedené žiadnym spôsobom nepreukázal.

2.5

Žalovaný súčasne namietal, že súd prvej inštancie jeho námietku týkajúcu sa možného zneužívania povinného zmluvného poistenia žalobcom úplne odignoroval a v odôvodnení k uvedenému absentuje akákoľvek zmienka, pričom v tejto súvislosti opätovne poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky IV. ÚS 2043/2017 zo dňa 14.02.2018. Žalovaný mal za to, že konajúci súd sa s týmito jeho námietkami vysporiadal nedostatočne, pričom rozsudok nesie prvky arbitrárnosti.

2.6

Žalovaný ďalej poukázal na to, že neuznáva ani žalobcovi priznané úroky z omeškania vo výške 7,65 % ročne zo sumy 359,17 Eur od 30.03.2025 do zaplatenia, pričom poukázal na to, že do omeškania sa subjekt dostane v situácii, kedy má povinnosť plniť, avšak sa dobrovoľne rozhodol neplniť alebo neplnil zákonom stanovené podmienky. Žalovaný vyslovil presvedčenie, že on sa do omeškania s poskytnutím poistného plnenia nemohol dostať, nakoľko si splnil všetky zákonom uložené povinnosti pri šetrení poistnej udalosti, ktorej výsledkom bolo poskytnutie poistného plnenia v primeranej výške za vykonanú opravu poškodeného motorového vozidla.

2.7

Žalovaný súčasne namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to odňatie súdu prvej inštancie konať pred súdom a nedostatočné a chybné odôvodnenie rozhodnutia, pričom poukázal na znenie § 220 ods. 2 CSP a v danej súvislosti na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 410/06, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03 a III. ÚS 209/04. Žalovaný namietol, že konajúci súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal s jeho argumentáciou a námietkami a nevyhodnotil správne vykonané dokazovanie a nesprávne vec posúdil. Uviedol, že prvostupňový súd v rozpore so zákonom neuviedol, aké skutočnosti považoval za preukázané, ktoré za preukázané nepovažoval, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Odôvodnenie je teda podľa názoru žalovaného nepreskúmateľné. Poukázal na to, že vada konania spočívajúca v nedostatočnom odôvodnení rozsudku je v zmysle ustálenej judikatúry vo svojej podstate porušením základného práva účastníka na spravodlivý proces. V danej súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/171/2025.

3.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. V plnom rozsahu sa stotožnil s právnym i skutkovým posúdením prípadu zo strany okresného súdu obsiahnutého v napadnutom rozhodnutí. Rozhodnutie súdu považuje za vecne správne, v súlade so zákonnými normami a s prihliadnutím na osobitosti konkrétneho prípadu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd na základe predložených a vykonaných dôkazov riadne zistil skutkový stav a svoje rozhodnutie odôvodnil vyčerpávajúcim a zrozumiteľným spôsobom opierajúc sa o ustanovenia relevantných právnych predpisov. Žalobca je toho názoru, že v konaní bola riadne a bez pochyb preukázaná výška škody na poškodenom motorovom vozidle a to na základe znaleckého posudku G. C. H. zo dňa 05.03.2025. Žalobou uplatnený nárok na náhradu škody predstavujúci rozdiel medzi žalovaným vyplatením poistným plnením a faktúrou za opravu poškodeného vozidla vychádza zo záverov znaleckého dokazovania. Žalobca vyjadril názor, že žalovaný v konaní neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal že by výška škody bola v inej výške ako v tej, ktorá bola stanovená súkromným znaleckým posudkom zabezpečeným žalobcom. Tvrdenia žalovaného týkajúce sa nesprávneho výpočtu výšky škody znalcom nemajú reálny základ, pričom výhrady žalovaného k predmetnému znaleckému posudku sú len v rovine tvrdení bez ich riadneho a konkrétneho preukázania.

4.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t.j. žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie žalobe vyhovel, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5.

Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z toho vyplýva, že na iné

pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevezhladol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

6.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho obsahu spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ – žalovaný, konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre právne posúdenie veci a po vykonaní dokazovania v potrebnom rozsahu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 387 ods. 2 CSP). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal, o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (úplne ju opomenul aplikovať), alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. V prejednávanej veci má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako aj zákona o povinnom zmluvnom poistení, preto odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže dať za pravdu odvolateľovi, ktorý v odvolaní neuviedol také právne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd pritom konštatuje, že iba samotná nespokojnosť sporovej strany (v tomto prípade žalovaného) s právnym názorom vysloveným súdom nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, pretože z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP nie je daný.

7.

K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že vada predpokladaná v § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je vadou skutkovou. Rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ (skutkové zistenia). Nesprávnosť skutkových zistení pri tomto odvolacom dôvode je spôsobená nesprávnym postupom súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, keď buď súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali, alebo prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, v hodnotení dôkazov nie je logický rozpor, a aj z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Odvolací súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre právne posúdenie predmetnej sporovej veci a meritórne rozhodnutie súdu. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP, majúci za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno súdu prvej inštancie v tomto smere nič vyčítať. Odvolací súd v tejto súvislosti tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich.

Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP preto nie je daný. Konkrétne k odvolacím námietkam žalovaného a na doplnenie a potvrdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza nasledovné:

8.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne posúdil námietku miestnej nepríslušnosti. Žalobca konzistentne uvádzal, že miesto škodovej udalosti bolo v okrese Námestovo a v ňom došlo následne aj k oprave vozidla. Odvolací súd konštatuje, že žalovaným vykonané popretie skutkových tvrdení žalobcu bolo právne neúčinné, nakoľko neuviedol vlastné skutkové tvrdenie, na v ktorom inom okrese nespádajúcom do obvodu Okresného súdu Námestovo mala nastať škodová udalosť. Pre účinnosť popretia skutkových tvrdení žalobcu bolo teda nevyhnutné vykonať vlastné skutkové tvrdenie žalovaného, ktoré by spochybnilo tvrdenie žalobcu. Ak žalovaný poprel skutkové tvrdenie žalobcu, že nedošlo k nehode – škodovej udalosti v okrese Námestovo, tak takéto skutkové tvrdenie (popretie) je nedostatočné, a teda nespôsobilé prejednávania. Tu odvolací súd dodáva, že námietka žalovaného je z pohľadu odvolacieho súdu špekulatívna, nakoľko ako bolo uvedené vyššie žalovaný nešpecifikoval iné miesto nehody a nepredložil k svojmu tvrdeniu žiadny dôkaz. Záver súdu prvej inštancie o miestnej príslušnosti Okresného súdu Námestovo bol správny. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie nemal pripájať zápisnice z iných konaní odvolací súd uvádza, že konanie v súlade so základnými zásadami CSP pred súdmi má byť hospodárne a rýchle bez zbytočného zaťažovania sporových strán. Preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď si pripojil zápisnice o vylúčení znalca, o ktorých mal vedomosť z úradnej činnosti, čím urýchlil súdne konanie a ušetril sporovým stranám trovy konania, zvlášť ak ide o spor s nízkou hodnotou. Odvolací súd k námietke, že znalecký posudok neobsahoval potrebné náležitosti konštatuje, že táto je nedôvodná. Súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal v ods. 31 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom konštatoval, že žalobca v konaní predložil písomný znalecký posudok a nie znalecký posudok v elektronickej podobe. V zmysle § 17 ods. 2 predmetného zákona jednotlivé strany znaleckého posudku podaného v listinnej podobe musia byť očíslované, zviazané a zošité šnúrou. Voľné konce šnúry sa prekryjú nálepkou, ktorú znalec opatrí odtlačkom svojej úradnej pečiatky. Povinnosť očíslovať jednotlivé strany sa nedotýka príloh znaleckého posudku. Znalecký posudok predložený žalovaným uvedené atribúty spĺňa, a preto nie je dôvod na to, aby súd na znalecký posudok nemohol prihliadať. Odvolací súd dodáva, že originál znaleckého posudku je súčasťou spisu v prílohovej obálke na č. I. 98.

8.1

Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal nesprávnosť znaleckého posudku, prípadne „izolovanosť“ jeho záverov od skutkových zistení vyplývajúcich z dôkazov ním navrhnutých, odvolací súd sa s touto argumentáciou nemohol stotožniť a nemôže ju (vzhľadom na jej všeobecnosť) vnímať inak ako snahu o to, aby súd bezvýhradne prijal žalovaným rigidne prezentovanú správnosť jeho skutkovej a na ňu nadväzujúcej právnej argumentácie o obvyklosti ceny opravy. Žalovaným predložená argumentácia podľa názoru odvolacieho súdu predstavuje určitý (v konkrétnostiach prejednávanej veci) „zjednodušený“ názor, ktorý však nereflektuje skutkové závery súdu prvej inštancie majúce základ v komplexnom zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania. Súd prvej inštancie vyslovil svoje úvahy rezultujúce do jeho skutkových a právnych záverov vo vzťahu k akceptovaniu dôvodnosti nároku žalobcu vychádzajúceho zo stanovenia normohodiny vo výške 50,- Eur pre mechanické a lakovacie práce v bode 30. a na tento bod nadväzujúcich bodoch 31 a 32 odôvodnenia svojho rozsudku. V týchto jasne, určito a zrozumiteľne vysvetlil svoje myšlienkové postupy. V tejto súvislosti odvolací súd (pri vyčerpávajúcom odôvodnení súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje) iba opakuje, že námietky žalovaného vo vzťahu k výpočtu nákladov na opravu vozidla (t. j. že mal znalec postupovať podľa bodu 5. časti C prílohy č. 6 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku a nie podľa bodu 2 prílohy č. 6 tejto vyhlášky), nemožno vyhodnotiť ako dôvodné. Za náležité považuje odvolací súd aj úvahy súdu prvej, a to že výška ceny práce sa odvíja od aktuálnych okolností na trhu, pričom je ovplyvnená dopytom a ponukou v danom odvetví. Správna bola úvaha, že žalobca je osobou, ktorá vykonáva činnosť, predmetom ktorej je oprava cestných motorových vozidiel, pričom sa priamo špecializuje na poskytnutie lakovacích prác. Jedná sa pritom o činnosť, ktorú neposkytuje každý servis, čo ovplyvňuje aj výšku ceny práce. Pokiaľ sa teda poškodený rozhodol nechať poškodené motorové vozidlo opraviť v neautorizovanom servise, žiadnym spôsobom ho to nediskvalifikuje z možnosti preplatenia normohodiny práce účtovanej týmto autoservisom, nakoľko mu majú byť preplatené len účelne vynaložené náklady súvisiace s opravou motorového vozidla.

8.2

Na doplnenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje na to, že účelom opravy poškodeného motorového vozidla je bezpochyby to, aby sa po vykonanej oprave stav poškodeného

motorového vozidla čo najviac priblížil jeho stavu pred samotným poškodením (*restitutio in integrum*), z čoho možno zjednodušene vyvodiť záver, že každá oprava má byť vykonaná čo najkvalitnejšie a najtrvácnejšie. Aj z tohto pohľadu sú potom závery súdu prvej inštancie pri akceptovaní výšky normohodiny za vykonané práce, ktoré boli vykonané autoopravovňou žalobcu správne, za situácie, kedy cena týchto prác nedosahovala výšku ceny účtovaných za obdobné práce autorizovaným servisom (88,80 eur/hod.), náležité. Odvolací súd prizvukuje, že v konaní neboli preukázané (a ani tvrdené) skutočnosti, že by cena prác pri oprave dosiahla výšku, ktorá bola neprimeraná spôsobu opravy, ktorý si eventuálne mohol poškodený zvoliť (napr. aj v autorizovanom servise), príp. na že by oprava poškodeného vozidla nebola rentabilná (suma bola 1056,20 eur oproti posudku, ktorý škodu vypočítal na 1344,- eur), a ani že by cena týchto prác bola účelovo navýšená vzhľadom na to, že mala byť hrazená zo škodcovho poistenia zodpovednosti za škodu. Je pritom potrebné si uvedomiť, že za škodu na vozidle nezodpovedá poškodený ale škodca, za ktorého ju plní podľa § 15 zákona o PZP poisťovateľ. Nie je povinnosťou poškodeného si vyhľadať čo najlacnejšiu autoopravovňu, pričom poškodený si na opravu poškodeného vozidla môže zvoliť aj autorizovanú opravovňu. K uvedenému však v posudzovanom nepristúpil a zvolil si opravovňu neautorizovanú, ktorá však disponovala certifikátmi o absolvovaní školení (viď výpovede znalca v pripojených zápisniciach), príp. vhodným vybavením. Aj z uvedeného možno vyvodiť nedôvodnosť argumentácie žalovaného už v jej samom základe, ktorý na jednej strane namieta vykonanie opravy v neautorizovanom servise za cenu nižšiu ako by bola v servise autorizovanom, avšak na druhej strane v prípade, ak by bola vykonaná oprava v autorizovanom servise, by bol povinný nahradiť vyššiu cenu opravy. V tejto súvislosti odvolací súd iba na doplnenie poukazuje na to, že žalovaný síce namieta, že znalec vo svojom posudku použil iba jedinú vzorku (pri výpočte vychádzal z cien autorizovaného servisu spoločnosti Todos Žilina), avšak napriek tomu, že ako právnická osoba pôsobiaca ako poisťovateľ, ktorej predmetom je aj poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, sám nepredložil výšku cien prác účtovaných autorizovanými servismi v danej lokalite, ktorými bezpochyby disponuje (zo svojho interného systému bol schopný predložiť údaje o cenách prác účtovaných neautorizovanými servismi). Aj z uvedeného dôvodu možno potom dospieť k záveru, že použitá (jediná) vzorka týkajúca sa cien autorizovaného servisu, t. j. spoločnosti Todos, ktorá značne prevyšuje cenu prác účtovaných žalobcom, je relevantná a súčasne z nej potom možno dospieť k záveru, že žalobcom účtovaná cena prác nemôže predstavovať určitý exces vo vzťahu k nákladom na opravu poškodení, ktoré boli spôsobené samotnému poškodenému.

8.3

Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie jasne, výstižne a vyčerpávajúco uviedol v ods. 30-32, prečo sa priklonil k záverom znaleckého posudku. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že zo žiadneho zákona nevyplýva povinnosť žalobcu uplatniť si nižšiu hodinovú sumu za prácu ako autorizovaný servis. Ďalej má odvolací súd v súlade so závermi súdu prvej inštancie za to, že žalovaným predložené iné ceny servisov nepreukazujú dôvodnosť ním tvrdených skutočností. Kontrolná kalkulácia žalovaného (vo svojej podstate jeho skutkové tvrdenia, podložené jeho vlastným výpočtom) v protíváhe k znaleckému posudku ako dôkazu nemôže sama o sebe obstať, nakoľko ide o sebaopotvrdzujúci dôkaz. Odvolací súd konštatuje, že ak by prijal argumentáciu žalovaného, tak tento by začal na trhu servisných prác určovať maximálnu možnú cenu opravy v rozpore s princípom slobodného trhu. Takýto výklad podľa odvolacieho súdu nie je možný, zvlášť pri zohľadnení neustáleho rastu cien energií, materiálov, daní, ostatných nákladov podnikateľských subjektov v poslednom období. K skutkovým tvrdeniam žalovaného, by musel pristúpiť iný dôkaz (napr. iný znalecký posudok), ktorý by potvrdil skutkové tvrdenia žalovaného, ohľadne neadekvátnosti ceny. Cenové ponuky hodinových servisných prác nie sú dôkazom, ktorý by bol spôsobilý spochybniť odborné závery predloženého znaleckého posudku, nakoľko každý autoservis môže mať podľa kvality prác, verejnej známosti mena, rôzne ceny akceptované zákazníkmi. Súčasne ak žalovaný aj predložil iné cenové kalkulácie zo začiatku roka 2024 pri žalobcovi a v odvolaní vyjadril domnienku o neprimeranosti navýšenia cien. Ďalej odvolací súd uvádza, k námietke žalovaného o možnom konaní v rozpore s dobrými mravmi/v rozpore so zákonom (parazitovaní na systéme povinného zmluvného poistenia) konštatuje, že žalovaný túto námietku v konaní pred súdom prvej inštancie nešpecifikoval tak, aby sa súd prvej inštancie mal s ňou v rozsudku zaoberať. Aj v odvolacom konaní žalovaný len vyjadril „domnienku“. Odvolací súd konštatuje, že v súdnom konaní sa neriešia domnienky, ale preukazujú tvrdené skutočnosti, a preto ak sa žalovaný len niečo domnieva, a takúto skutočnosť netvrdí, ani nepreukazuje, tak sa v konaní nedokazuje a súd prvej inštancie (odvolací súd) nemusí takéto domnienky samostatne riešiť v odôvodnení. Odvolací súd sa plne stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie vyjadreným v ods. 31, v ktorom konštatoval, že podľa dotknutej vyhlášky znalec zohľadňuje hodinové sadzby opravovní oprávnených výrobcov vozidla, čiže autorizovaného servisu. Tento záver je plne súladný so znením vyhlášky a nepredstavuje žiadny odklon

od jej úpravy. Skutočnosti tvrdené žalovaným v odvolaní, (poukaz na ods. 5 prílohy 6 vyhlášky), nemôžu zmeniť posúdenie veci. Odvolací súd má za to, že oprava bola štandardná, opak v konaní preukázaný nebol, a preto uvedené ustanovenie sa pri posudzovaní výšky škody znalcom použiť nemalo, čo samo plynie už z nadpisu uvedenej časti vyhlášky (Neštandardná oprava).

8.4

Žalovaný tiež namietal, že žalobca nepreukázal faktúrou č.2025035, že táto sa týkala aj znaleckého posudku č. 24/2025 (žalovaný nesprávne uvádzal 25/2025), a teda nepatrí mu pohľadávka v sume 160 eur. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie uvedeným v ods. 35 odôvodnenia napadnutého rozsudku, a teda že bol preukázaný vznik pohľadávky, ktorú je potrebné priznať ako uvedenú sumu ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Na doplnenie odvolací súd uvádza, že z čl. 21 jednoznačne vyplýva vyúčtovanie znaleckého posudku č. 24/2025 právnomu zástupcovi žalobcu ako aj úhrada (rub čl.21) a túto sumu mu žalobca (tak ako to vyplýva z vyššie uvedeného) následne preplatil (k tomu porovnaj aj m.m. uznesenie Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 60/2022 z 10. februára 2022). Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie má za to, že pohľadávka a aktívna legitímácia patrí žalobcovi, pričom nie je dôvod na rušenie napadnutého rozsudku v tejto časti a vytváranie ďalších trov konania. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nemohol považovať túto odvoláciu námietku ako dôvodnú.

8.5

Taktiež ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj odvoláciu námietku týkajúcu sa priznaných úrokov z omeškania vo výške 7,65 % ročne, keď argumentácia žalovaného spočívala v tom, že on bol presvedčený, že sa do omeškania s poskytnutím poisťného plnenia nemohol dostať, nakoľko si splnil všetky zákonom uložené povinnosti pri šetrení poisťnej udalosti, nie je relevantná, nakoľko správnosť tohto šetrenia sa aj v prejednávanej spore ukázala ako nesprávna. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd poukazuje na bod 34. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom tento vychádzajúc zo skutkového zistenia, že žalovaný ukončil šetrenie danej poisťnej udalosti dňa 14.03.2025 a odo dňa nasledujúceho po tomto dni, t. j. od 15.03.2025 začala plynúť 15-dňová lehota na poskytnutie plnenia, ktorá uplynula dňa 29.03.2025 a nasledujúcim dňom sa žalovaný dostal do omeškania, pričom uvedený záver je súladný aj so záverom Ústavného súdu SR v náleze č.k. III. ÚS 309/2020-33 zo dňa 14.10.2020.

9.

Záverom k námietkam žalovaného o nedostatočnom odôvodnení a arbitrárnosti napadnutého rozsudku, odvolací súd v prvom rade pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Súd sa teda musí účinne zaoberať námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, podobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Sériá A, č. 254-B, strana 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko, Hiro Balani c. Španielsko, Georgiadis c. Grécko, Higgins c. Francúzsko). Ak rozhodnutie okresného súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 CSP, je nepreskúmateľné. K porušeniu práva na spravodlivý proces môže teda dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/34/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 8Cdo/152/2018). V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR pritom platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony strany primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každej strane konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, a teda na to, by premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne a v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Vychádzajúc z vyššie vyslovených východísk odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie

svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, keď uviedol rozhodujúci skutkový stav a primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania a svoje právne závery náležite vysvetlil a uspokojivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

10.

Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd ako vecne správny (§ 387 ods. 1 a 2 CSP) potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán konania a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným a ktorý ani nebol spochybnený žiadnymi odvolacími námietkami.

11.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v celom rozsahu proti žalovanému, ktorý vo veci úspech nemal.

12.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§419 CSP) .

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).